

[Ingmar Wagner.]

og det må vel være nødvendigt, når der kommer flere unge og ønsker sig en faglig og boglig uddannelse.

Gymnasiasterne har på forskellig måde udtalt, at de er meget forbitrede og skuffede over, at de er blevet afvist nu. Det er imidlertid ikke alene gymnasiasterne, der er skuffede, men man kunne forleden dag i en københavnsk middagsavis læse, at det også gælder rektorerne, at f. eks. formanden for Statsskolernes Rektorforening, rektor Søren Sikjør fra Vestre Borgerdyd skole, på alle rektorernes vegne vender sig mod denne nedskæring. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at bringe et citat. Han siger:

„Vi har hos os en del elever, for hvem det kniber rent økonomisk med at klare uddannelsen til studentereksamen, og de kunne trænge til den hjælp, der var stillet i udsigt. Det må meget beklages, at de nu ikke fra staten kan modtage legater eller stipendier gennem Ungdommens uddannelsesfond.“

Altså, også rektorerne beklager denne udvikling.

For seminaristerne ligger det på samme måde; vi kan måske oven i købet sige, at de på mange måder er dårligere stillet end andre dele af den studerende ungdom. De er bundet til en lang dagundervisning, som gør det meget vanskeligt for dem at søge en beskæftigelse ved siden af, at de læser. Det er almindeligt kendt, at mange seminarister må klare sig ved natarbejde eller morgenpladser eller lignende, og det er jo klart, at den slags besværliggør studiet uhyre meget; yderligere er der den vanskelighed, at mange seminarister — og det gælder naturligvis først og fremmest dem, der går på provinsseminarierne — ikke engang har mulighed for at søge sig en beskæftigelse ved siden af læsningen. Derfor må man håbe, at der meget snart gøres noget for at forbedre seminaristernes forhold. Jeg er ikke alene enig med det ærede medlem hr. Per Hækkerup i, at seminaristerne bør ligestilles med andre, men man bør måske endog give dem en særlig håndsrækning.

Som jeg sagde til indledning: demokratiseringen af uddannelsen er et af de mange løfter, der i 1945 blev givet til ungdommen,

og vi har også hørt, at man er enig derom. Hvad er da grunden til denne nedskæring? Jeg hørte noget om, at det er Danmarks dårlige økonomiske stilling, men man kan vel næsten sige, at dette forslag i realiteten ikke koster noget. Man får jo simpelthen pengene gennem befolkningens spillelidenskab, kan jeg vel sige. Man tager pengene fra tipsmidlerne, og det er egentlig penge, som skulle være gået til andre dele af ungdommen, til sportsungdommen; det er det, tipstjenesten egentlig er indført for; men nu skal dens midler altså dække dette, ved siden af at den også er blevet en stor forretning for statskassen. Jeg synes, at hvis man skal til at bevilge penge af tipsmidlerne, så lad os kigge på de beløb, finansministeren tager der. Hvis finansministeren helt kunne holde sine fingre borte fra tipsmidlerne og man virkelig gav overskuddet til den ungdom, som tipstjenesten er oprettet for, så tror jeg, at der både ville blive råd til, at den studerende ungdom kunne få de penge, der er nødvendige, og også til sporten, til kulturelle formål o. s. v.

Hvis der endelig skal spares i dag, synes i alle tilfælde vi i den kommunistiske gruppe ikke, at det er det rigtige sted, man her sparer. Der må være mange andre steder, hvor der er mulighed for at gennemføre besparelser. Man kunne mere passende tage pengene fra oprustningsmillionerne. Jeg tror også, dansk ungdom ville være bedre tjent med, at man fik det militære budget nedskåret, f. eks. ved at nedsætte den militære tjenestetid til 12 måneder. Her var der grund til at spare, og det ville oven i købet blive modtaget med glæde af dansk ungdom. Dansk ungdom har lyst til at uddanne sig og blive dygtige samfundsborgere; den har derimod mindre lyst til at springe soldat i 16 måneder eller endnu mere, være tankførere, jettflyvere, og hvad det nu hedder. Nej, vort samfund har pligt til at hjælpe den evnerige ungdom, og derfor må der gennemføres en virkelig demokratisering af uddannelsen. Derfor er den kommunistiske gruppe imod de forringelser, som udvalgets ændringsforslag medfører. Vi sagde allerede ved første behandling, at vi ikke var tilfredse med de 10 mill. kr., men de nu foreslåede ændringer gør lovforslaget helt utåleligt. Derfor vil vi stemme imod disse ændringsforslag, og vi vil forbeholde os ret